Derde Jaer. Nr 52. Zaterdag, 27 December 1856.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W. J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement voorat betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of deze ive in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 27 DECEMBER.

De *Moniteur* bevatte deze dagen eene proclamatie welke de koning der Belgen aen geheel het land toestuerde om hetzelve te bedanken over de eervolle betooningen waervan hy het voorwerp geweest was tydens de feesten der vyf en twintigste verjaring zyner inhulding.

Dit manifest zal overal eenen goeden indruk doen: het is een merkweerdig stuk, in 't welk men het hert en de hand van den Vorst ontwaert; 't is eene schoone bladzyde te meer in de geschiedenis van de verledene vyf-en-twintig jaren welke de natie onlangs zoo luisterlyk en tevens zoo hertelyk gevierd heeft.

De Koning spreekt, in zynen brief, aen het volk gelyk een vader aen zyn kind; hy opent zyn hert en zegt welke innerlyke en zoete gevoelens hem bezielden, toen hy Belgie vereenigd zag in den nationalen jubilé zyner vyf-en-twintigjarige regering, toen vurige dankzeggingen ten Hemel klommen om hulde te bieden aen den Almogenden die, te midden der droevigste omstandigheden, ons duerbaer vaderland had bevryd van de onheilen welke Europa gefolterd hadden. Z. M. zegt ook de plegtigheid en de grootschheid eener dergelyke betooning, van welke men vruchteloos in de jaerboeken der volkeren een voorbeeld zou zoeken.

Leopold beoogt niet alleenelyk, in zynen brief, de betoogingen die in de groote steden plaets hebben gehad: hy spreekt ook van de genegenheid welke hem de bevolking zelfs der kleinste gemeenten betoond heeft, en daer de Vorst zeer goed ons land kent, verklaert hy met genoegen dat de kleine gemeenten het minst belangryke deel niet uitmaken van een land aen 't welk hy gansch een leven van bekommering en verknochtheid heeft toegewyd.

Die woorden mag de Koning herhalen, want het zyn de zyne niet: eerder dan hy heeft gansch het volk de getuigenis gegeven dat Leopold inderdaed getoond had maer ééne eerzucht te hebben, deze van Belgie gelukkig te maken. Toen Z. M., nu vyf en-twintig jaren en half geleden, den troon beklom, gaf hy ons de verzekering zyner zorgvuldigheid voor 's lands welvaren, en eenieder moet bekennen dat hy daerin, gelyk in al zyne andere beloften, getrouw is gebleven.

De Koning spreekt nogtans van de dankbaerheid zyns hert voor zoo veel genegenheid, voor zoo veel vertrouwen; maer de herkentenis die het land hem toedraegt, is niet minder. Zy is den Vorst niet onbewust, en 't is daerom dat hy er van gewaegt; volk en Koning zyn immers vereenigd door de banden van liefde en verknochtheid, welke het aen geene omstandigheden meer gegeven is te verbreken.

Oorlog in Persië.

Het Kongres van Parys hetwelk, uit een gaende, meende den tempel van Janus voor altyd gesloten, en voor lang de rampen des oorlogs van Europa verwyderd te hebben, moet beginnen te bekennen dat het zich grovelyk vergist heeft in zyne verwachting. In den Oosten kan de Afghanitansche oorlog weêrklank krygen op den Donau of op den Rhyn; in het Westen zou de veldtogt van Pruissen tegen Zwitserland, wel kunnen uitloopen op een aenhangsel van Grunson of van Morat, zoo niet, tot nog wat ergers. De krygstogt van Engeland in de golf van Persië gaet zwanger van oorlogsgevallen, en men denkt dat Rusland de gelegenheid niet zal laten voorby gaen, om, op dat punt, zyn vyand al het kwaed aen te doen, hetwelk deze het heeft aengedaen, met over twee jaren, geheel Europa tegen hetzelve op te ruijen. Het russischgezinde dagblad *le Nord* heeft goed zyn woord van eer te geven om te verzekeren dat Rusland nooit vyanden tegen zyne vyandin zal ophitsen met haer te treffen op de kwetsbaerste plaets harer magt: wanneer men de zaken beoordeelt, niet volgens de wenken welke uit de kanzelaryen komen, maer volgens de lessen der geschiedenis en de aloude overleveringen van 's menschen harte, dan mag men veronderstellen dat Rusland de engelsche magt in Indiën moet ontstellen, in afwachting dat het dezelve aen het hart treffe en zoo de wereld wreke over al de gruwelen begaen in naem of om rede der monsterachtige eigenbaet van Groot-Brittaniën.

De ware oorlog, zegt een voornaem schryver, is nog niet begonnen, en wy raden degene aen die betrouwen stellen in een echten en duerzamen vrede, den uitslag af te wachten van den onbillyken oorlog door Engeland ondernomen op de oevers van de golf van Persië.

Het wezenlyk terrein van dien reuzentryd, die bestemd is om de oppervlakte der aerde te veranderen, is noch de Krim, noch Turkyen; het is de Indoustan, de geduchte bezitting welke aen Engeland hare overmagt geeft aen Azië en over de wereld. Daer is het dat Groot-Brittaniëns harte klopt: waer uw schat is daer is uw hart; daer ook was het dat Napoleon I het wilde aenranden, en hy was van die noodzakelykheid zoo zeer overtuigd dat, om daertoe te geraken, hy zich in den rampspoedigen krygstogt van Rusland wierp. Thans is de kwestie niet meer tusschen Frankryk en Engeland. Frankryk is thans de medehelpster van hare oude mededingster Om de aengelegenheden van Engelands koophandel dienst te doen, heeft het, goedsmoeds, zyne schatten en zyn bloed gestort in den diepen afgrond der krygsslagen.

Engeland is er, aldus, in gelukt zyn oudste, zoo niet zyn meest geduchte vyand, Frankryk, van den weg naer Indië af te leiden. Het moet er nu Rusland van afweren, hetwelk door den oorlog in den Krim geleerd heeft dat de ware dryfveer van zyn politiek, de ware uitbreiding zyner magt in Azia moet genomen worden, in welke landstreek de naem van Rusland zooveel beteekent als ontslaving en vooruitgang, terwyl hy in Europa een overblyfsel van barbaerschheid en despotismus beduidt. Trouwens Rusland is van de engelsche bezittingen in Indiën slechts afgescheiden door den Afghanistan en Persiën: het is dus naer die Staten dat zich wenden moeten de poogingen der tegen elkanderen dringende mogendheden.

De goede slaging van Rusland in zynen eersten togt, waerin Paskiewitsch zyn prinsdom van Erivan veroverde, en in den laetsten oorlog die in Azia tegen Engeland uitviel, hebben het overwigt zyner raedgevingen by het hof van Téhéran verzekert. Het is aan dien invloed dat men wyten moet de belegering en de inneming van Hérat, de sleutel van Indiën, de weg welken volgden Alexander, Timour en Genghiskan. Ook wordt Groot-Brittanië geheel ontsteld by het vernemen dier rampspoedige tyding. De vallei van Hérat mag niet langer toebehooren aen de vrienden van Rusland: Engeland zal die stad teruggeven aen de Afghansen. En om zyne aenmatigingen te schragen, zendt Engeland naer den perzischen golf een oorlogs-eskader van zeven en-veertig schepen, en het bezet Bouchir, welke het niet verlaten zal, zegt het, dan op den dag waerop Hérat zal verlaten en wedergegeven worden aen deszelfs vorige eigenaers.

Het *Journal des Débats* bekent de zaek: men moet zich niet ontveinzen, zegt het fransche dagblad, dat

DE TWEE KRUISEN.

DE 2 DECEMBER 1805.

De eerste verjaerdag der krooning van keizer Napoleon had plaets in een dorpje van Moravië met naem Austerlitz. In stede van zyn kasteel der Tuilerien, had Napoleon, eene arme hut, aen alle winden blootgesteld; voor verlichting, tachtig duizend toortsen door de soldaten gemaekt met het strooi der legerplaets; voor feest het gejuich van gansch een leger dapperen.

Gelyk altyd, daegs voor eenen grooten slag, doorliep de keizer omringd van zyne veldheeren, de gelederen des legers, op zynen doorgang eenige dier heldenwoorden uitsprekende, die de geschiedenis voor de toekomende eeuwen bewaert.

Luister: De keizer heeft stil gehouden voor het eerste *eskadron* van een regiment jagers zyner wacht; hy heeft eenen zyner dapperste officieren erkend:

— Wy waren samen te Marengo: niet waer kapitein de Saint-Eustache?

— Ik was er, sire.

— Gy hebt den vyand een vaendel ontnomen?

— Ja sire.

— Nadat men onder u twee peerden gedood had?

— Ja, sire.

— Het is wel myn dappere.... Frankryk en ik zyn over u te vrede.

— Leve de keizer! riep de kapitein de Saint-Eustache en bragt de buitenzyde regterhand aen zyne hoed.

— Leve de keizer! riep de gansche afdeeling uit.

— Kapitein hernam Napoleon; kies tusschen het kruis dat ik dezen nacht op myne borst heb gedragen, en uwe afdeeling die een opperhoofd moet hebben, voor den veldslag van morgen.

— Aen my, het kruis, sire, antwoordde den officier, zonder aerzelen! het eerekruis aen den kapitein de Saint-Eustache, voor den veldslag der dry Keizers! Myn grootvader ontving het kruis van den Heiligen Ludovicus, op den morgen zelf van den slag van Fontenoy; hy droeg het slechts eenen oogenblik. Indien ik, zoo als hy, in een dag van zege sterven moet, dan nog eens: Leve de Keizer!

Eenige dagen daerna, begon er een schrikkelyk kanonvuer op geheel de linie, en kapitein de Saint-Eustache snelde vooruit met zyne dapperen, op het spoor van den generael Rapp. Daer viel hy op de hoopen ruitery, die de hertog Konstantyn tegen het voetvolk van generael Drouot opzond. De schok was verschrikkelyk: de aerde daverde onder den hoefslag der peerden: de hemel was onzigtbaer door dikke wolken van buskruid; het was als een tweestryd van fransche tegen russische ruitery, waer men van weêrzyde streed, lyf tegen lyf, borst tegen borst, zwaerd tegen zwaerd; het was schrikkelyk om zien. Generael Rapp is gekwetst..... De russische ruitery deinst achteruit, sluit zich weder samen, keert terug tot den aenval, wykt op nieuw, en rangschikt zich nogmaels: de fransche ruiters komen altyd voorwaerts; de vyand verschanst zich achter opstapelingen van lyken... voet voor voet betwist hy de overwinning.... Eindelyk het pleit is beslist!..... nogmaels zegevieren de fransche arenden.

Weinige uren later doorliep Napoleon, naer gewoonte het slagveld te peerd. Eensklaps heeft de Keizer de oogen afgewend.... Een ongelukkige gekwetste, lag voor hem op de aerde, en drukte krampachtig een eerekruis op zyne borst. Napoleon deed teeken: aenstonds stapte een der adjudanten af, om den stervenden op te ligten. De ongelukkige die van zyne zinnen was, dacht dat men hem van zyn kruis kwam berooven. —« O! laet het my behouden zegde hy, ylende, toen men hem op eene draegbaer geplaetst had, laet het my behouden...., ik heb het wel verdiend! »

Toen hy den groep veldheeren voorbytrok, die Napoleon omringde, herkende hy den keizer die hem ook herkend had.... Hy toonde hem het kruis: — Sire, zegde hy, het heeft my gered... was ik het waerdig? — Ja bevelhebber de Saint-Eustache, antwoordde de Keizer, gy waert het waerdig, zoowel als de krygsafdeeling, die ik u schenk. De keizer verwyderde zich in galop, terwyl hy herhaelde: « O hoe duer kost de glorie. »

De wonden van den bevelhebber de Saint Eustache waren gevaerlyk, de geneesheeren meenden zelfs een oogenblik dat zy doodelyk waren, doch de gedurige zorgen, die men hem toediende, bragten hem tot genezing. Eindelyk kon hy by het leger terug keeren, en de plaets bekleeden die hem door den keizer geschonken was. Door het gejuich der soldaten begroet, kreeg hy denzelfden dag van zynen kolonel het brevet van overste van een eskadron, dat hy welhaest tegen dat van kolonel ging verwisselen.

Sinds toen is hy altyd een der eersten geweest in al de veldslagen van het keizerryk.

DE 2 DECEMBER 1837.

Op dien dag baende zich een oude priester, die op eenen knoestigen stok leunde, met moeite eenen weg door den sneeuw, die de groote straet der stad Luxeuil bedekte. Een kleine jongen van zeven of acht jaren ten hoogste, ging hem voor met eene lanteern

— Kom spoedig, M. de pastoor, hernam de geleider op elken voetstap, kom spoedig, want mogelyk zullen wy te laet komen.

De goede pastoor antwoordde hem, terwyl hy poogde zyne stem te verzachten, die ruw, sterk en gebroken was, zonder twyfel door de onweders des levens.

— Herinner u, myn kind, dat men nooit te laet komt, als men tot het goede komt. Het kind begreep dit niet....

— Hy is niet goed, M. de Pastoor, integendeel hy is zeer